

Raznoterosti.

Top zoper vlomilce. Berlinsko polic. ravnateljstvo priporoča meščanom novo sredstvo zoper vedno nevarnejše vlomilce. Policija brezplačno posoja ta pripomoček vsem lastnikom stanovanj, ki so čez dan odsotni, ali ko ob počitnicah zapuste mesto za več dni. Tasa začasno prazna stanovanja se opremijo s topičem, ki se lahko plača tudi v obrokih. Navadno se postavi v veži in je po električnem vodu zvezan s pragom ali ključavnico. Če poskuša tat odpreti vrata ali stopi na prag, izproži top glušilni strel, ki mora prebuditi vsó hišo. Če bi bila hiša morda prazna ali na samem in bi prestopili vlomilci kljub strelu prag, jih omami v veži in podre na tla plin, ki poplavi stanovanje po strehi. Ta plin ni posebno nevaren in se polagoma razkadi v zrak, ko se odpro prostori. A vendar zahteva to več ur, zatorej brezpogojno prepreči vlomilcem načrte. Najbrž si bodo poslej nabavili berlinski vlomilci primerne plinske maske.

Azijska čuda. Azija, zibelka človeštva, je naučila svoje ljudi stvari, ki o njih drugi deli sveta nimajo nobenega pojma. To so razne vragolije, ki si jih drugi ljudje ne znajo razlagati. Japonski svečeniki znajo spraviti človeka v stanje popolnega otrpnenja na ta način, da ga dvakrat rahlo udarijo po prsni in po hrbtu. To so preizkusili nedavno v Berlinu v boksarski šoli. Ravnatelj Glasenapp, znani nemški orjak, je pozval japonskega svečenika, naj preizkusi na njem svojo čudodelnost. Storil je tako in zdravniki so ugotovili, da se je orjaku ustavilo srce in da tudi dihal ni več. Potem je pa Japonec v 8 sekundah obudil orjaka zopet k življenju. Če bi ga bil pustil še nekaj minut ležati, bi bila nastopila smrt, ki bi je evropski zdravniki ne znali pojasniti. Ko se je Glasenapp zdramil, je pravil, da ves čas ni čutil nobene bolečine. Japonec je preizkusil svojo čudovito moč še na drugem možu in uspeh je bil isti. Japonski svečeniki si pomagajo s to spretnostjo med vojno, ko morajo varovati hrame pred razbojniki. Azijski narodi spoznajo tudi po sledovih na zemlji, kdaj je človek hodil po nji. Nekaj prsti vzamejo v usta in takoj spoznajo, koliko je stara sled, ki so ji odkrili in celo, ali je bil dotični človek utrujen ali ne. To je važno zlasti med vojno. Spoznajo tudi število vojaštva in opremo ter uganemo kraj, kamor je sovražna vojska krenila.

Mesec dni živela ob sami vodi. V Calaisu na Francoskem je živela v mestni hiralnici 70letna starka Melitopoulos, rojena Grkinja, vdova po nekem mornarju. Ob tragični smrti predsednika Doumerja je zavladao tudi v Calaisu veliko ogorčenje. Ko pa je Gorgulova glava odletela (Rus Gorgulov je ustrelil predsednika Francije Doumerja), je nekdo rekel, da bi bilo prav, da se zgube vsi tujci iz Francije. Starica je to čula in se zelo zbalala. Prepričana je bila, da jo bodo kmalu vkrcali na parnik in poslali na Grško, kjer nima nobenega znanca niti sorodnika. V začetku sep-

tembra je zagledala na dvorišču hiralnice lestvo krovcev, ki so popravljali streho nekega dvonadstropnega poslopja. Ni se zmenila za svojih sedem križev, marveč je urno splezala na streho in zlezla v malo betonsko vdolbino ob robu, kjer jo je čutil žleb. Tu je ostala mesec dni in ni baje ničesar jedla, temveč živela ob sami deževnici. A zadnje tedne so imeli v Calaisu izredno lepo vreme in starica je ostala brez vode. Nekega večera so zaslišali prebivalci zavetišča stokanje na strehi. Poklicali so ognjegasce, ki so previdno potegnili nesrečnico iz skrivališča. Ženica je tako opešala, da so jo morali takoj prepeljati v bolnišnico.

Na samotnem otoku. Posadka francoskega parnika »Tolosa«, ki je moral radi pomanjkanja vode pristati na neobljudenem otoku Rinca v čilenskem primorju, je našla ob izviru vode čudaka, ki povsem spominja na Robinzona. Oblečen je bil v živalske kože in očitvidno živel na otoku že dalje časa, zakaj ni znal več govoriti. Moštvo se ni moglo z njim sporazumeti. Ko so ga hoteli pri odhodu vzeti s seboj, jim je pobegnil. Radi brodoloma, ki ga je bržkone doživel in radi samote, ki jo je že gotovo nekaj let prenašal, je postal že poldivjak in ni mu bilo več mar za civiliziran svet.

Po zaključku lista došle vesti in novice.

Napadalec na predsednika Združenih držav. Italijan Zangara je že bil obsojen radi poizkušene umora v štirih slučajih na dosmrtno ječo.

Prevžitkarico zažavil. V Bukovcu pri Zgor. Polskavi je našel nezakonski sinko po povratku iz šole bivšo posestnico in prevžitkarico Marijo Huber mrtvo na tleh. Dečko je poklical za pomoč hišnega lastnika Lunežnika, ki je odredil, da so ženske rajno umile, preoblekle in položile na mrtvaški oder. Mrtvoogleda je ugotovil krog vratu mrliča krvave potplutbe in je javil zadevo orožnikom. Sodno raztelesenje je ugotovilo, da je bila Huberjeva zadavljena in jej je neznanec celo strl hrustanec v goltancu. Na vratu so se jej poznali trikratni prijemi prstov, na levem boku je še imela 5 cm dolgo rano. Orožniki so radi suma aretirali gospodarja Lunežnika.

Umrla je v Mariboru in bila pokopana v nedeljo popoldne vzgledna žena Lojzka Jovanova. V mrtvašnici bolnice je blagosloval krsto škof dr. Ivan Tomažič, ki je tudi spregovoril ganljive poslovilne besede. Žalostinke je zapelo pevsko društvo »Maribor«. Žalujočemu možu naše sožalje!

Svaka med seboj. Viničar A. Šiško iz Erjavcev pri Ptujju je že počival s svojo družino, ko je prignal mimo kravo njegov svak Ludvik Toš in zahteval vstop. Ker je hotel nasilnim potom vdreti, ga je Šiško udaril parkrat s sekuro po glavi in ga poškodoval, da je moral se zateči v mariborsko bolnico.

S slamo krito gospodarsko poslopje je pogorelo dne 17. februarj v noči posestniku M. Litini v Zlatolčju na Dravskem polju.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Kat. izobraževalno društvo priredi za svoje člane in vse prijatelje tega društva na pustno nedeljo dne 26. februarja in na pustni torek dne 28. februarja obakrat ob treh popoldne v samostanski dvo-

rani veseloigro, polno smeha, pripravno za ta pustni čas »Čevljara«, tridejanko. Kdor se rad smeji, naj pride, ne bo mu žal. Vabi odbor.

Vojsnik. Naši fantje v fantovskem odseku bodo napravili za pust »en velik špase«. Igrali bodo namreč igro »Velika repatica ali konec sveta čez 8 dni«. Kdor se hoče enkrat pošteno nasmejati, ne sme ta dan doma ostati, v dvorano vsak naj pohiti, bo smeha tam za cente tri. Gremo, kaj ne?

Staritrg pri Slovenjgradcu. Na skrajni meji fare, gori ob Se. h., so v noči od 16. na 17. februarja pogoreli hiša in hlevi posestnika Tomšeta, po domače Repnjaka. Tudi eno prase je zgorelo. Hiša stoji na hribu, vode za gašenje ni bilo. Veter je moral zanesti utrinke tudi k sosedu Pernjaku, ki ga loči majhen gozd od Repnjaka. In je v petek dne 17. februarja, ob pol dveh popoldne začelo goretí tudi tam. Hišo so na srečo rešili, gospodarska poslopja in hlevi, vozovi in drugo gospodarsko orodje je zgorelo. Ubogi ljudje! Tako žive v težkih razmerah in dolgovi, zdaj so pa postali še plen take nesreče! Kako si bodo mogli zopet pozidati?!

Sv. Jakob v Slov. goricah. Tukaj je začelo zvečer goretí okoli 9. ure pri Julijani Metličar na Ročici. Ostal je samo svinjak. Škodo cenijo okoli 10.000 Din. Orožniki pridno zasledujejo požigalca.

Kapela pri Radencih. V našem lepem prijaznem kraju je začela neka klika grdo rogoviliti in kaliti mir in slovo, ki je vedno vladala med našim ljudstvom. Na neslane napade in ostudne laži na mojo osebo v »Pohodu« ne odgovarjam. Vsak, ki je čital, je vedel, pričem da je, odkod izvirajo taki napadi in si je znal napraviti pravilno sodbo. Dopisnik dotičnega članka se je sam temeljito osmešil ter blamiral. Dosegel je ravno nasprotno od tega, kar je nameraval. Da gotovi kliki moje delovanje ni po volji, je najsigurnejše znamenje, da sem kot duhovnik na pravem potu. Naše ljudstvo je že toliko izobraženo, da zna samo pravilno razsoditi, kdo mu hoče dobro in kdo deluje v resnici v njegov blagor, da mi ne morejo škodovati napadi takih zgagarjev, ki ne znajo drugega kot povsod, kamor pridejo, napravljati razdor, prepir, nemir ter v svoji domišljavosti menijo, da je to delo za narod. Z razdiranjem tega, kar so drugi težko sezidali, s povzročanjem prepirov in medsebojnega sovraštva se pač ne dela v korist naroda. S takim delovanjem se napeljuje sovražniku voda na mlin. Kjer se dva prepirata, se tretji veseli. Kdo ogroža severno mejo? Več pa ne bom odgovarjal na napade in laži na svojo osebo. Je škoda časa, ki mi je na razpolago samo za resno delo. V delu je rešitev naroda, ne v obrekovanju, zmerjanju in prepiru. — Kaplan.

Podčetrtek. G. urednik! Hude čase smo doživeli. Nekaj časa smo se tolažili s krizo, sedaj pa je že več kot kriza. Potepuhi in delamržeži hodijo kar v procesijah in drzno nadlegujejo dobre ljudi. Zgodili so se slučajji, da so kar z nožmi napadli mirne ljudi, zahtevali vina in denarja ter grozili, da bodo vse poklali in požgali. Vse gleda s strahom v bodočnost! — Pomlad se bliža! Dela bo, denarja ni. Cene kmetskimi pridelkom so grozno padle. Mislite si: 1 l mleka v mlekarno postavljen 90 para, pa ga je treba še daleč tja preko Sotle nesti. Davke iztirjujejo, ubogo ljudstvo pa ne ve kaj storiti. Ne zahtevamo velikih zaslužkov, a vsaj toliko, da živimo, pa le smemo zahtevati!

Kuharica ali dekla za vse, vajena vsakega dela, želi službo v župnišču. 237